

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. L. Š.**, zastoupený JUDr. Janem Salmonem, advokátem se sídlem Revoluční 763/15, Praha 1, proti žalovanému: **Náčelník Generálního štábu Armády České republiky**, se sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2025, č. j. 15 Ad 8/2024-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce coby voják z povolání byl ke dni 1. 8. 2015 vyslán k výkonu služby na Zahraniční pracoviště M. na místo vedoucího staršího důstojníka – specialisty mnohonárodního sboru severovýchod (Štětín – Polsko). V souvislosti s tímto přeložením požádal žalobce o doplacení náhrady zvýšených vybavovacích výdajů (dále jen „náhrada ZVV“). Ředitel Ředitelství zahraničních aktivit (dále jen „ředitel“ nebo „služební orgán“) nejprve žalobcově žádosti o doplacení částky 49 939 Kč nevyhověl a žalobcovo odvolání proti negativnímu rozhodnutí žalovaný zamítl. Žalobce se proti tomu bránil žalobou, kterou sice Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 18. 1. 2022, č. j. 3 Ad 14/2017-71, avšak Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 8. 2023, č. j. 8 As 12/2022-55, zrušil jak rozsudek městského soudu, tak žalobu napadené rozhodnutí žalovaného, neboť dospěl k závěru,

že žalovaný vadně posoudil povahu tzv. informační zprávy coby vnitřního předpisu způsobilého určit výši náhrady ZVV.

[2] Ředitel proto rozhodoval o žádosti žalobce o doplacení náhrady ZVV znovu, a to rozhodnutím ze dne 19. 1. 2024, č. j. MO 54559/2024-5133 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvním výrokem prvostupňového rozhodnutí ředitel rozhodl, že žalobci se přiznává náhrada ZVV ve výši 49 939 Kč „spolu s úroky z prodlení z částky 34 639 Kč za dobu od 13. 1. 2017 do zaplacení a z částky 15 300 Kč za dobu od 22. 10. 2015 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.“ Druhým výrokem prvostupňového rozhodnutí pak ředitel rozhodl, že úroky z prodlení z částky 34 639 Kč za dobu od 22. 10. 2015 do 12. 1. 2017 se žalobci nepřiznávají. Toto rozhodnutí žalobce napadl odvoláním, které rozhodnutím ze dne 14. 3. 2024, č. j. MO 219686/2024-1304, žalovaný zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 28. 1. 2025, č. j. 15 Ad 8/2024-32.

[4] K namítané nevykonatelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí městský soud připustil, že tento výrok není bezvadný, protože obsahuje pouze výši jistiny, dobu prodlení a pariční lhůtu, procentní výše úroků z prodlení umožňující výpočet přesné částky v něm ale chybí. Podle názoru městského soudu (s četnými odkazy na judikaturu Nejvyššího soudu) je však prvostupňové rozhodnutí jako celek přezkoumatelné a vykonatelné, neboť konkrétní způsob výpočtu úroku z prodlení je popsán v jeho odůvodnění. Nedostatek, kterým výrok prvostupňového rozhodnutí trpí, je odstranitelný výkladem rozhodnutí jako celku, neboť odůvodnění rozhodnutí dostatečně konkretizuje rozsah žalobcova práva na úrok z prodlení. Městský soud proto uzavřel, že vada, kterou žalobce prvostupňovému rozhodnutí vytkl, nemá vliv na jeho materiální vykonatelnost (právo žalobci v něm přiznané je exekučně vymahatelné), a prvostupňové rozhodnutí proto není ani nepřezkoumatelné. Za vadu řízení, pro kterou by bylo třeba přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí, pak podle městského soudu nelze považovat ani implicitní vypořádání nekonkrétní odvolací námitky o nevykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí žalovaným.

[5] Pokud jde o žalobní bod, že ředitel byl povinen rozhodnout o celé nárokové částce náhrady ZVV a nikoliv jen o doplatku, tedy o rozdílu mezi vyplacenou zálohou a trojnásobkem služebního platu podplukovníka, ten podle městského soudu není důvodný již proto, že v něm namítaný nedostatek prvostupňového rozhodnutí nemohl mít žádný negativní dopad do veřejných subjektivních práv žalobce. Částka 96 941 Kč představující část náhrady ZVV, o které podle žalobního tvrzení nebylo rozhodnuto, není (a nikdy ani nebyla) mezi účastníky řízení sporná, byla již dříve žalobci na základě dohody o poskytnutí zálohy na náhradu ZVV vyplacena a z postupu ředitele i žalovaného v projednávané věci je zřejmé, že nikdy neměli v úmyslu jakkoliv zpochybňovat žalobcův nárok na náhradu ZVV v tomto rozsahu. Žalobce nadto nemá pravdu, že ředitel prvostupňovým rozhodnutím nerozhodl o celém předmětu řízení. Žádostí ze dne 23. 9. 2015, kterou následně rozšířil podáním ze dne 11. 1. 2017, se totiž žalobce nedomáhal

pokračování

náhrady ZVV v plné výši (neboť si byl dobře vědom toho, že mu převážná část této náhrady již byla dříve vyplacena formou zálohy), ale požadoval *doplatení NZVV do výše, na kterou mu vznikl nárok*. Konkrétně žádal o *doplatení částky 49 939 Kč s příslušenstvím*. O tomto žalobcově nároku ředitel prvostupňovým rozhodnutím rozhodl v plném rozsahu, a předmět žádosti tak vyčerpал.

[6] Městský soud neshledal důvodným ani žalobní bod, že žalovaný prodléval s placením částky 34 639 Kč již od 22. 10. 2015, protože uvedenou částku nepovažoval za zálohu na náhradu ZVV, žalobci ji vyplatil omylem, a ten s ní tudíž disponoval bez právního důvodu. Částkou 34 639 Kč se žalobce neobohatil bezdůvodně. Platným právním důvodem plnění představovaného částkou 34 639 Kč vyplacenou žalobci byla dohoda o poskytnutí zálohy na náhradu ZVV ze dne 10. 7. 2015, v níž žalobce i ředitel vyjádřili jednoznačnou vůli ujednat mezi sebou závazek spočívající v poskytnutí konkrétní finanční sumy (131 580 Kč) žalobci. Ředitel záhy po vyplacení zálohy vnesl do případu pochyby o tom, v jaké výši má žalobce na náhradu ZVV nárok, a navzdory platně uzavřené dohodě o poskytnutí zálohy po žalobci vymáhal vrácení její části. Ředitelovy následné pochyby o konečné výši náhrady ZVV nicméně nemohou vést k závěru o zneplatnění dohody o poskytnutí zálohy, resp. o popření titulu, na základě kterého byla žalobci částka 34 639 Kč (představující část ujednané zálohy na náhradu ZVV) vyplacena. Uvedená částka, byť byla poté na žalobci neoprávněně vymožená zpět, tedy nepřestala být až do jejího vrácení částí žalobci vyplacené zálohy na náhradu ZVV. Nepřiznání úroků z prodlení žalobci z částky 34 639 Kč za období od 22. 10. 2015 do 13. 1. 2017 není ani v rozporu s dobrými mravy. Dobrým mravům by naopak odporovalo, pokud by měl být žalovaný povinen platit žalobci úroky z prodlení za období, během něhož měl žalobce tuto částku prokazatelně ve své dispozici. Tato částka mu byla vyplacena jako součást zálohy na náhradu ZVV a žalobce ji po opakovaných urgencích vrátil až dne 13. 1. 2017. Závěrem městský soud uvedl, že veřejnoprávní charakter vztahu mezi žalobcem a žalovaným nemůže mít žádný vliv na platnost dohody o poskytnutí zálohy na náhradu ZVV uzavřené mezi oběma účastníky a stejně tak ani na určení počátku prodlení žalovaného se zaplacením částky 34 639 Kč.

III.

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Stěžovatel poukázal na to, že městský soud připustil, že výrok prvostupňového rozhodnutí neodpovídá požadavkům na jeho bezvadnost, protože v něm chybí přesné vyčíslení úroků z prodlení. Podle judikatury Nejvyššího soudu (rozhodnutí sp. zn. 20 Cdo 1719/2006) musí výrok o úrocích obsahovat buď přesnou částku, nebo procentní sazbu spolu s vymezením doby prodlení. Městský soud k tomu uvedl, že chybějící údaj lze doplnit výkladem na základě odůvodnění rozhodnutí. Podle exekučních pravidel však musí být rozhodnutí vykonatelné samo o sobě, aniž by bylo nutné dovozovat jeho obsah z odůvodnění. Soud sice konstatoval, že z odůvodnění je výpočet úroků zjištělný, nicméně v praxi může být takové rozhodnutí obtížně vykonatelné exekutorem. Rovněž Ústavní soud opakovaně zdůraznil požadavek na jednoznačnost výroku správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud pak v některých

rozhodnutích judikoval, že pokud je výrok nesrozumitelný, může být rozhodnutí nepřezkoumatelné a tedy nezákonné. Rozhodnutí by mělo být v souladu se zásadou právní jistoty. Pokud je nutné jeho obsah dovozovat z odůvodnění, je to v rozporu s touto zásadou. Stěžovatel v této souvislosti nesouhlasil i se závěrem městského soudu, že žalovaný řádně vypořádal odvolací námitku vztahující se k tvrzení o nevykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Stěžovatel je přesvědčen, že žalovaný tuto námitku nevypořádal procesně správným způsobem, když se vadou namítané nevykonatelnosti rozhodnutí vůbec nezabýval.

[9] Stěžovatel dále uvedl, že městský soud vychází z chybného skutkového zjištění, a sice že stěžovatel svojí žádostí uplatnil nárok na „doplnění“ náhrady ZVV. Jeho žádost ze dne 23. 9. 2015 však byla žádostí o proplacení této náhrady, což znamená, že směřovala na proplacení celé nárokové částky náhrady (146 880 Kč), nikoli jen částky, která nebyla pokryta dříve poskytnutou zálohou (49 939 Kč). Povinností služebního orgánu bylo rozhodnout o celé částce náhrady, která stěžovateli náležela. Takové rozhodnutí je nezbytné z důvodu zachování právní jistoty účastníka řízení, a tedy i z důvodu předejití hypotetické situaci, kdy by služební orgány mohly proti beneficiantovi náhrady iniciovat řízení o vydání bezdůvodného obohacení. Stěžovatel se tedy neztotožňuje se závěry městského soudu o tom, že namítaná vada správního rozhodnutí nemůže zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv.

[10] Podle stěžovatele není správný ani závěr městského soudu o zákonnosti postupu služebních orgánů stran úroku z prodlení z částky 34 639 Kč v období od 22. 10. 2015 do 13. 1. 2017. Stěžovatel trvá na tom, že v předmětném období nemohl s uvedenou částkou volně disponovat, neboť jej služební orgány neustále vyzývaly k jejímu vrácení a s ohledem na monopol na výklad a aplikaci správního práva vůči účastníkovi řízení vyplývající z jejich vrchnostenského postavení nemohl být stěžovatel v dobré víře o tom, že mu tyto prostředky náleží a že s nimi může svobodně disponovat.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nedostatek ohledně chybějícího vyčíslení procentuální výše úroků z prodlení ve výroku prvostupňového rozhodnutí nezpůsobuje jeho nevykonatelnost, neboť její stanovení je jednoznačně uvedeno ve zbývajících částech rozhodnutí. Stěžovateli byl v prvostupňovém řízení poskytnut výpočet doplatku s příslušenstvím, proti kterému nic nenamítal. Tento způsob vyčíslení úroků z prodlení stěžovatel nenapadal ani v odvolání, přičemž navíc mu již byla jistina i s úroky vyplacena. Rozhodnutí proto žalovaný považuje za vykonatelné, přestože vykonatelnost se po zaplacení doplatku se zákonným úrokem z prodlení jeví jako irelevantní. Pokud by městský soud přisvědčil tvrzení stěžovatele, že služební orgány plně nevyčerpaly předmět řízení a napadené rozhodnutí a případně i prvostupňové rozhodnutí z uvedeného důvodu zrušil, stěžovatel by docílil pouze formulační změny výroku. V jeho právní sféře by se však tato změna, jenž by spočívala v doplnění výroku o celkovou výši přiznané náhrady a její „rozdělení“ na zálohu a doplatek, žádným způsobem neprojevila. Namítaný

pokračování

nedostatek prvostupňového rozhodnutí tak nemohl mít žádný negativní dopad do veřejných subjektivních práv stěžovatele. Služební orgán navíc plně vyčerpал předmět řízení, neboť po upřesnění stěžovatelem dne 11. 1. 2017 došlo k rozšíření žádosti o proplacení z 15 300 Kč o dalších 34 639 Kč na celkových 49 939 Kč, a právě o této celkové částce k proplacení služební orgán rozhodl. Pokud jde o rozdělení jistiny pro účely rozdílného počátku běhu prodlení z důvodu poskytnutí zálohy na náhradu ZVV, odůvodnění tohoto postupu služebního orgánu bylo dostatečně vysvětleno jak v prvostupňovém rozhodnutí, tak v napadeném rozhodnutí o odvolání. Podstatné však je, že nelze nárokovat a stěžovateli nepřísluší úroky z prodlení za období, kdy neexistuje prodlení, neboť stěžovatel má finanční prostředky ve své volné dispozici, byť ve formě zálohy. Tyto prostředky byly prokazatelně použity na určený účel, a to ke krytí ZVV, neboť to sám stěžovatel ve svém vyúčtování deklaroval, když na základě předložených daňových dokladů vyúčtoval náhradu ZVV dokonce v částce 161 177,18 Kč, tedy vyšší, než mu podle jeho názoru celkově náleželo, tj. 146 880 Kč (tudíž i včetně částky 34 639 Kč). Část přiznané náhrady ZVV ve výši 34 639 Kč, kterou stěžovatel vrátil služebnímu orgánu až dne 12. 1. 2017, tak byla v prodlení až ode dne 13. 1. 2017 do zaplacení, přičemž jen za toto období lze přiznat úrok z prodlení. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] K námitce nevykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že souhlasí se stěžovatelem i městským soudem, že výrok prvostupňového rozhodnutí není bezvadný, neboť neobsahuje procentní výši úroku z prodlení. Tato skutečnost však vzhledem ke konkrétním okolnostem posuzovaného případu nemá vliv na přezkoumatelnost a vykonatelnost daného rozhodnutí jako celku. Městský soud v této souvislosti případně odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu (viz např. usnesení ze dne 19. 10. 2006, sp. zn. 20 Cdo 3036/2005, z novějších rozhodnutí pak např. usnesení ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 20 Cdo 2840/2011, nebo ze dne 15. 9. 2022, sp. zn. 21 Cdo 1813/2022) či Ústavního soudu (např. usnesení ze dne 30. 11. 2023, sp. zn. III. ÚS 2304/23, bod 9), ze které vyplývá, že materiální vykonatelnost rozhodnutí se neposuzuje jen podle jeho výroku (jak argumentuje stěžovatel), ale v případě potřeby i podle jeho záhlaví a odůvodnění. V nyní posuzovaném případě ředitel v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl konkrétní způsob výpočtu úroku z prodlení (viz str. 4 rozhodnutí). Městský soud proto dospěl ke správnému závěru, že nedostatek výroku prvostupňového rozhodnutí je odstranitelný výkladem rozhodnutí jako celku, neboť odůvodnění rozhodnutí dostatečně konkretizuje rozsah stěžovatelova práva na úrok z prodlení. Závěr městského soudu pak není ani v rozporu s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2007, sp. zn. 20 Cdo 1719/2006, na které odkazoval stěžovatel. V tomto usnesení Nejvyšší soud totiž konstatoval, že „Při zkoumání materiální vykonatelnosti

rozhodnutí vychází soud z obsahu rozhodnutí, především z jeho výroku, případně i z odůvodnění, avšak pouze za účelem výkladu výroku, tedy k odstranění případných pochybností o obsahu a rozsahu výrokem uložené povinnosti; výrok titulu nelze jakkoli doplňovat či opravovat.“

[16] Pokud jde o související námitku, že se žalovaný jako odvolací orgán řádně nevypořádal s námitkou nevykonatelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, tato není rovněž důvodná. Stěžovatel v podaném odvolání sice obecně uvedl, že jej podává proti prvostupňovému rozhodnutí „z důvodu jeho nevykonatelnosti a z důvodu nesprávného právního posouzení věci“, veškeré odvolací námitky se však týkaly jeho nesouhlasu s nepřiznáním úroku z prodlení z částky 34 639 Kč za období od 22. 10. 2015 do 12. 1. 2017. Odvolání ani žádné další podání stěžovatele učiněné v rámci odvolacího řízení neobsahuje žádnou argumentaci, která by konkrétně zpochybňovala vykonatelnost výroku prvostupňového rozhodnutí, ačkoliv stěžovateli v uplatnění takových odvolacích námitek nic nebránilo. K tomu lze v souladu s městským soudem odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 9 Azs 308/2014-26, bod 14, podle kterého „Vymezení odvolacích námitek ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu proti konkrétnímu rozhodnutí je totiž v dispozici účastníka řízení. Úlohou správního orgánu není domýšlet, resp. dotvářet, obsah odvolání s ohledem na účastníkovu předchozí podání pro případ jeho pasivity s doplněním odvolání k výzvě správního orgánu. Takovým přístupem by správní orgán vykročil ze zákonem stanovených mezí jeho přezkumu.“ Žalovaný proto nepochybil, když takto velmi obecně uplatněnou odvolací námitku vypořádal pouze implicitně, když konstatoval, že nebyl zjištěn rozpor napadeného rozhodnutí se zákonem ani jeho nesprávnost.

[17] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, že služební orgány pochybily, pokud nerozhodly o celém předmětu řízení, tj. o celé částce náhrady ZVV. V této souvislosti městský soud správně poukázal na skutečnost, že ředitel rozhodoval o žádosti stěžovatele ze dne 23. 9. 2015, která byla sice označena jako „Žádost o proplacení náhrady zvýšených vybavovacích výdajů“, jejím předmětem však byl požadavek stěžovatele toliko na doplacení částky 15 300 Kč (rozdíl mezi výší trojnásobku stanoveného platu podplukovníka, tj. 146 880 Kč a poskytnutou zálohou ve výši 131 580 Kč). Podáním ze dne 11. 1. 2017 pak stěžovatel rozšířil svůj požadavek na doplacení náhrady ZVV o dalších 34 639 Kč, celkově tedy požadoval doplatit částku ve výši 49 939 Kč. Prvostupňovým rozhodnutím ředitel rozhodl tak, že stěžovateli přiznal doplatek náhrady ZVV ve výši 49 939 Kč s příslušenstvím. Toto rozhodnutí pak žalovaný v odvolacím řízení potvrdil. Z uvedeného je zřejmé, že služební orgány rozhodly o celém předmětu řízení tak, jak jej vymezil sám stěžovatel v jím podané žádosti. Pokud jde o zbývající částku náhrady ZVV ve výši 96 941 Kč, o které nebylo podle stěžovatele rozhodnuto, tato částka, jak zcela správně uvedl městský soud, nebyla mezi stranami sporná a stěžovateli byla vyplacena již dříve na základě dohody o poskytnutí zálohy na náhradu ZVV.

[18] Důvodná není ani námitka stěžovatele týkající se zákonnosti postupu služebních orgánů stran úroku z prodlení z částky 34 639 Kč za období od 22. 10. 2015 do 12. 1. 2017. Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným i městským soudem, že stěžovatel nemá nárok na úrok z prodlení z této částky za předmětné období, neboť v tomto období měl v dispozici částku 131 580 Kč (96 941 Kč + 34 639 Kč), a to na základě uzavřené dohody

pokračování

o poskytnutí zálohy na náhradu ZVV ze dne 10. 7. 2015. Je pravdou, že oprávněnost vyplacení částky 34 639 Kč ředitel následně sporoval a stěžovatele vyzval k jejímu vrácení. To stěžovatel učinil až dne 13. 1. 2017. Tato skutečnost však nic nemění na tom, že stěžovateli byla na základě uzavřené dohody dne 15. 7. 2015 vyplacena záloha v celkové výši 131 580 Kč, přičemž podle stěžovatelem předloženého vyúčtování dne 21. 10. 2015 byla celá tato částka použita na krytí ZVV v souvislosti s jeho vysláním na zahraniční pracoviště. Stěžovateli přitom podle vnitřního předpisu ministerstva obrany, jímž byl v rozhodném období RMO č. 27/2006, náležela náhrada ZVV ve výši 146 880 Kč, tj. trojnásobek platu podplukovníka. Služební orgány tedy nepochybily, když stěžovateli přiznaly úrok z prodlení z částky 15 300 Kč (rozíl mezi nárokovou částkou 146 880 Kč a skutečně poskytnutou částkou 131 580 Kč) za dobu od 22. 10. 2015 do zaplacení a úrok z prodlení z částky 34 639 Kč (vrácená část náhrady ZVV) pouze za období od 13. 1. 2017 do zaplacení, a nikoliv již za období od 22. 10. 2015 do 12. 1. 2017, kdy stěžovatel s touto částkou prokazatelně disponoval (ve formě užívání nakoupených věcí) a žalovaný tak nebyl v prodlení s uspokojením jeho nároku na náhradu ZVV.

[19] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[20] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. srpna 2025

David Hipšr
předseda senátu